

LUKÁCS SÁNDOR

Sötét szintér

alszol
 a száj vadító íve mozdulatlan
 a héj alatt a hús rabságban él
 a fölhevült barlang
 elejti olvadó cseppköveit
 sókristály nyújtja ki lustán
 érdes szirmát s a lengő boltívek fölött
 megkapaszkodhat szemed –
 láthatod
 simulnak már a nyugtalan vizek
 a sötét szintér alvó fáklyái
 fellobbannak ha megérkezel –

Egymás nélkül

ma beszélgettem a kerttel
 nyarakra emlékeztünk
 rakoncátlan forró éjszakákra
 simogattak a füvek
 és mindenki mindent felidézett
 nem volt titok közöttünk
 a hamar növvő cseresznyefák
 kamasz módra viháncoltak
 a törpefenyők derűvel nyugtázták
 az öreg bokrok szentenciáit
 amikor rám került a sor elcsendesedtek
 érdeklődéssel lesve szavaimat
 s én próbáltam velük megértetni
 hogy egymás nélkül
 nem jutunk semmire –

Érintések

ha ittál a harmatból
 lenyelheted a lángokat is már –
 nincs az a tüskéssel rácsozott bozót
 amelyen ne vágnál ösvényt magadnak –
 ha megérint egy kíváncsi kéz
 ne úzd el a közeledését
 de azt se feledd
 hogy léteznek halálos érintések is
 ilyenkor tárd föl mindig a tested
 hadd gyönyörködjének benne
 a gonosztevők –

Virradat előtt

a növények földjükből kilépve
 éjszaka indultak útnak –
 egy soha nem látott madár
 vezette őket a magasban
 amerre szállt arra vonultak
 később csatlakoztak hozzájuk
 az erdők és a hegyek is
 ment ki-ki a maga módján
 a virágok kecsesen
 hajlongva a cédrusok
 döngő léptekkel
 mint ártalmatlan ragadozók
 a tölgyek
 a madár néha
 lenézett rájuk hogy követik-e
 ő tudta csak hogy virradat előtt
 még célhoz kell érniük –